

Ĉapitro unu

La knabo kiu vivis

Gesinjoroj Dursli ĉe numero kvar, Ligustra Vojo, fieris diri, ke ili estas “perfekte normalaj, multan dankon.” Neniu povus imagi ilin implikiĝi en io stranga aŭ mistera. Ne estis loko por tiaj sensencaĵoj en ilia vivo.

Sinjoro Dursli estis direktoro ĉe la firmao Grunings, kiu fabrikis borilojn. Li estis granda, boveca viro preskaŭ sen kolo, sed kun tre larĝa liphararo. Sinjorino Dursli estis maldika kaj blonda, kaj havis kolon duoble pli longan ol la normalan, kio tre utilis ĉar ŝi pasigis tiom da tempo etendante ĝin super la ĝardenbarilojn, spionante la najbarojn. Gesinjoroj Dursli havis fileton nomitan Dadli, kaj laŭ ili ne ekzistis, ie ajn, pli aminda knabo.

Ges-roj Dursli havis ĉion, kion ili deziris. Sed ankaŭ sekreton ili havis, kaj ilia plej granda timo estis ke iu eltrovos ĝin. Ili kredis, ke ili ne povus elteni tion, se iu eltrovus pri ges-roj Potter. S-ino Potter estis la fratino de s-ino Dursli, sed jam de kelkaj jaroj ili ne renkontiĝis; fakte, s-ino Dursli ŝajnis ne havi fratinon, ĉar ŝia fratino kaj ties senvalora edzo estis kiel eble plej mal-Dursliecaj. Ges-roj Dursli tremegis, pensante kion dirus la najbaroj se ges-roj Potter alvenus ĉe la strato. Ges-roj Dursli sciis, ke ankaŭ ges-roj Potter havas fileton, sed tiun ili neniam vidis. La knabo estis ankoraŭ plia bona kialo por forteni ges-rojn Potter; ili ne deziris, ke Dadli konatiĝu kun tia infano.

Kiam ges-roj Dursli vekiĝis je la seninteresa, griza mardo komence de nia rakonto, nenio en la ekstera nuba ĉielo sugestis, ke strangaj kaj misteraj aferoj baldaŭ okazos tra la lando. S-ro Dursli zumadis elektante sian plej tedan kravaton por la laboro, kaj s-ino Dursli kontente klaĉadis dum ŝi lukte klopodis sidigi la hurlantan Dadli en ties infanseĝon.

Neniu el ili rimarkis kiam granda sirnia strigo preterflirtis la fenestron.

Je la oka kaj duono, s-ro Dursli prenis sian tekon, kisetis la vangon de s-ino Dursli, kaj provis ĝiskisi Dadli, sed maltrafis, ĉar tiu tiam estis kolereganta kaj ĵetanta sian kaĉon kontraŭ la murojn. “Kara bubeto,” ronkoklukis^[1] s-ro Dursli, elirante el la domo. Li eniris sian aŭton kaj retroiris el la aŭtospaco de numero kvar.

Ĉe la stratangulo li rimarkis la unuan indikon pri io stranga — katon, kiu